

„Водата бистра извира,
Така е било и лани,
Трева се крехка намира
Щомъ пролѣтъ красна настане.“

„Кога, се съ вази сбогувамъ
Дето ми ели кършихте —
Това ви халалъ не струвамъ,
Дето ги хурки правихте...“

Трайко Симеоновъ

Училището на Кумча-Вълча и Баба-Меца

По А. Феодоровъ-Давидовъ

I

Баба-Меца и Кумчо-Вълчо се сприятелили. Отишли най-напредъ при говедата и казали на една крава:

— Тъй и тъй, лелйо Сивушке, дай ни телето си да го научимъ на умъ и разумъ. Ще го научимъ, какъ да се брани от звѣроветъ, какъ съ рогата си да боде...

Зарадвала се Сивушка.

— Вземете го, вземете! . . . Само, моля ви се, помилостиво се отнасяйте съ него.

— Разбира се, лелйо! Знаемъ ние . . . За това сме и учители на звѣроветъ . . .

Хванали тѣ теленцето, завлѣкли го въ гората, повалили го и какъ не ревалъ ученикътъ, тѣ го удушили и до кокалче оглозгали . . .

Чула Сивушка, че теленцето ѝ реве жално, почнала да се моли на другаркитѣ си да дойдатъ съ нея и отърватъ чедото ѝ, но нито една не тръгнала. Едни я мразѣли, други не били здрави, и така теленцето пропаднало...

II

Следъ нѣколко дни дошли пакъ Баба-Меца и Кумчо-Вълчо на село при кобилата Вранка:

— Я дай ни, лелйо Вранке, да учимъ твоето конче. Ще го научимъ на умъ и разумъ, ще го научимъ и какъ да